

ELS DOS IEMENS S'UNEIXEN EN UN SOL ESTAT

Després de llargues i difícils negociacions els Parlaments de la República Àrab del Iemen i de la República Popular Democràtica del Iemen varen aprovar el passat vint-i-u de maig la unificació. El nord conservador s'uneix al sud marxista per donar lloc a un nou estat que tindrà per capital Sanna. Dotze mil.lions de iemenis són a partir d'ara ciutadans d'un sol estat.

Onze anys després de la Guerra dels Deu Dies, la qual es dugué a terme entre les dues Repúbliques del Iemen, les assemblees parlamentàries a Sanna han ratificat un projecte de constitució que ja s'havia preparat l'any 1981 per una comissió conjunta dels dos governs. Seria el darrer 30 de novembre quan a la cimera d'Aden aquest tema ha tornat a ésser actualitat, per finalment arribar a la fita.

La proclamació de la república iemenita estava prevista pel novembre d'aquest any; s'ha adelantat i és possible que una de les causes sigui la necessitat d'anar per endavant dels enemics de la unitat. A Aden el Parlament ha aprovat el projecte sense problemes. No ha estat així a Sanna, on l'oposició islàmica és el resultat d'importantes concessions fetes per ambdues bandes.

Ideologia

El Iemen, dins de la seva etapa de país independent, ha sofert la influència de les ideologies més importants que han tingut predomini dins del Món Àrab: cal dir que la seva etapa de submissió al colonialisme ha tingut una gran importància i per tant, les conseqüències són evidents en les estructures polítiques i socials que s'han desenvolupat en cada una de les parts independents del país.

El corrent ideològic en base a la creació d'una unió àrab entorn Nàsser, en la dècada dels anys cinquanta, ha estat un factor importantíssim pel que fa a la desaparició de la monarquia a Iemen del Nord, encara que això no ha estat inconvenient perquè el conservadurisme de tipus modern que propugnen les monarquies àrabs hagi tingut molta influència en la política que ha practicat.

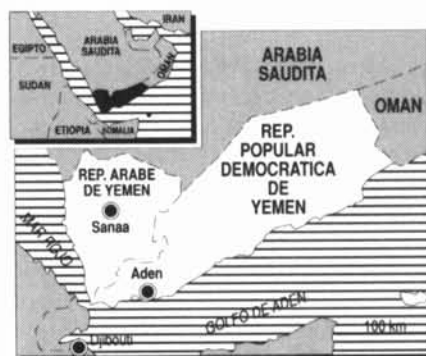
Per altra banda, el moviment nacionalista àrab format pel palestí Habache, que pugna per un ordre polític revolucionari, va incidir d'una manera

decisiva en tota la població obrera del port d'Aden al Iemen del Sud. Les conseqüències del colonialisme en aquest indret són importants. Per una part la divisió definitiva del Iemen en dos països, la creació d'una base obrera militant i explotada; per altra el manteniment d'una estructura política, social i econòmica arcaica; un problema comú pels dos Iemens és el de tenir una estructura tribal molt fragmentada, més al sud que al nord. A tot això cal afegir-hi que des del punt de vista religiós ha estat sempre una constant l'esmentada fragmentació.

Dos sistemes polítics

Els dos Iemens varen iniciar pels anys seixanta una nova etapa que volia ésser un canvi en el seu passat, i per tant, varen haver de recórrer a un nou model polític, i varen haver vacil·lacions al respecte, i s'hi afegí la lluita ideològica, política i militar que s'estava donant al món àrab. Dins d'aquesta situació els dirigents iemenis iniciaven una nova trajectòria sense massa claredat.

En mig de violentes lluites el Iemen del Nord va adoptar una política nasserista que va condicionar la política interna i externa del país en un període que va transcórrer entre els anys 62 i el 67. Un govern fort mobilitzador de la nació per mitjà d'un nacionalisme àrab modernitzat; en política exterior, aquest nasserisme va anar perdent gran part de la seva força i es va prendre una via política més autònoma i adient a les característiques pròpies iemenis. Això va significar una participació més àmplia en el poder dels diversos sectors de la població. La política externa va venir determinada per una relació de pau i d'amistat amb l'Àrabia Saudita, així com els demés països. Pel que fa Iemen del Sud la direcció era en un sentit diferent: les conviccions ja d'inici varen ésser radicals; el terreny de cultiu d'aquesta

via va ésser el port d'Aden. És aquí on l'èlite va prendre consciència a causa de l'explotació sistematitzada de la mà d'obra autòctona pel colonialisme anglès. Per això no pot sorprendre el radicalisme en un país on hi ha una gran massa obrera vivint en una pobresa quasi bé absoluta. És això el que fa que triomfés el corrent radical definitori d'una determinada política. La política interna es basa en el reconeixement de que el poder pertany a la classe treballadora, i en el caràcter col·legiat i representatiu del govern. En el terreny de la política exterior, d'inici hi va haver el propòsit d'expandir el marxisme per la regió; després dels setanta es va practicar una política més tendent a la cooperació sense abandonar el tipus de política interna ni el recolzament dels moviments revolucionaris d'alliberament.

En una regió en la qual la lluita ideològica ha estat sempre acompanyada de la lluita armada i en la que els freqüents cops d'estat en són una de les formes dels enfrontaments armats, i en la que la situació geoestratègica del nou país és de gran importància per la seva proximitat a la ruta del petroli i al corn d'Àfrica, es fa difícil garantir un futur de pau, i més quan les diferències internes són una mostra evident de dos sistemes polítics ben definits.

Enric Crusat de Abaria